

τυπωμένη εις τὰ βιβλία του, εις τὰ ρομάντζα του και τὰ διηγήματά του, κυρίως ἔχει τοικύτην φυσικότητα, ὥστε νομίζει κανεὶς πῶς ὁ συγγραφεὺς ἔγραψεν ἀντιγράφων τὴν ζωὴν, και συνέχων λίαν ἐπιμελῶς τὴν φαντασίαν του. Ἰδίως τὰ ἔργα του θίγουν τὰς λεπτοτέρας χορδὰς τῆς καρδίας, και πάντοτε συγκινοῦν. Ἡ ἀπαλότης και ἡ τρυφερότης των μετὴν συγκινητικῆν των ὀξύτητα φέρνουν πολλάκις εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀναγνώστου τὰ δάκρυα, τὰ ὅποια δύναται νὰ χύσῃ τις ὁμοίως πρὸ τῶν θλιβερωτέρων και συγκινητικωτέρων γεγονότων τῆς ζωῆς, ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ καρδίαν και νὰ αἰσθάνεται.

Ὁ Δωδὲ ἐγεννήθη τὴν 13 Μαΐου 1840 εἰς τὴν Νίμην και ἀπέθανεν αἴφνης τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1897. Εἰς Παρισίους ἐπῆγε τῷ 1857 και ἤρχισε τότε τὸ φιλολογικὸν στάδιόν του διὰ τῶν «*Ἐρωμένων*» συλλογῆς ποιημάτων.

Κατὰ τὴν πολιορκίαν τῶν Παρισίων ἔλαβε μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα. Κατόπιν ἤρχισε συνεργαζόμενος εἰς πολλὰς ἐφημερίδας. Ἀλλὰ και εἰς τὸ Θέατρον διέπρεψεν ἀρκετά. Τὸ «*Τελευταίου Εἶδωλον*» ἐδόθη εἰς τὸ Ῥδεῖον τῷ 1862, τὸ «*Λευκὸν Γαρόφαλον*» ἐδόθη εἰς τὴν Γαλλικὴν Κωμωδίαν, γραφὲν ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ κ. Ἐρνέστου Λεπίν, και ἔτυχον θερμῆς ὑποδοχῆς ἀμφοτέρω. Εἶτα ἔγραψε πολλὰ ἄλλα σκηνικὰ ἔργα τῇ συνεργασίᾳ διαφόρων συγγραφέων, και ἀμέσως ἐπελήφθη τοῦ μεγάλου του, ὅσον και ἐπιτυχῶς ἔργου τῆς διηγηματογραφίας και τῆς μυθιστορηματογραφίας. Τὰ τε διηγήματά του και μυθιστορήματά του εἶνε πάμπολλα, ἀναγινώσκοντα δὲ καταπληκτικῶς ἐν Γαλλίᾳ, ἀριθμοῦντα ὅλον ἐν και νέας ἐκδόσεις.

“ ΠΩΛΕΙΤΑΙ Η ΠΑΡΟΥΣΑ ΟΙΚΙΑ ,,

 ΗΛΛ εἰς τὴν πόρταν, μίαν ξυλινὴν πόρταν, ἐξηρθρωμένην, ἣτις ἄφινε νὰ συγγέεται εἰς μέγα διάστημα ἢ ἄμμος τοῦ κηπαρίου και τὸ χῶμα τῆς ὁδοῦ, μία ἐπιγραφὴ ἦτο κρεμασμένη ἀπὸ καιροῦ, ἀκίνητος εἰς τὸν ἥλιον τοῦ θέρους, ταρασσομένη, ἀνακινουμένη εἰς τὸν ἄνεμον τοῦ φθινοπώρου: *Πωλεῖται ἡ παροῦσα οἰκία.* Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἐφαίνετο ὡς νὰ ἔλεγεν: ἐγκαταλειμμένη οἰκία—τόση σιγὴ ἐπεκράτει περὶξ.

Και ὅμως κάποιος κατῴκει ἐκεῖ μέσα. Ἀσθενὴς κυανόλευκος καπνὸς ἀνερχόμενος ἐκ τῆς πλινθοκτίστου καπνοδόχης, ἣτις μόλις ὑπερεῖχε τοῦ τοίχου, ἐπρόδιδε μυστικὴν τινὰ ὕπαρξιν, κρυμμένην και λυπηράν, ὡς ὁ πενιχρὸς αὐτὸς καπνός. Διὰ μέσου τῶν κλονιζομένων σανίδων τῆς πόρτας ἀντὶ τῆς ἐγκαταλείψεως, τοῦ κενοῦ, τῆς ἀταξίας ἐκείνης, ἣτις προηγῆται και φανερόναι τὴν πώλησιν, τὴν ἀναχώρησιν, ἔβλεπέ τις δενδρόστοιχίας καλῶς ρυμοτομουμένας, κιόσκια στρογγυλά, ποτιστήρια παρὰ τὴν δεξιαμένην και κηπουρικὰ ἐργαλεῖα εἰς τὸν οἰκίσκον τοῦ κηπουροῦ. Ἦτο ἀγροτικὴ τις οἰκία εἰς τὴν κατωφέρειαν ἐκείνην μετὰ μικρὰν τινὰ κλίμακα, ἣτις ἐπεσκόιζε τὸ πρῶτον πάτωμα διὰ τῶν ἐπ' αὐτῆς

φυτῶν ὡς καὶ τὸ ἰσόγειον. Εἰς αὐτὸ τὸ μέρος ἐνόμιζέ τις πῶς ὑπῆρχε σέρερα τις. Ἐπὶ τῶν βαθμιδῶν ὑπῆρχον σωριασμένοι ὑάλινοι κώδωνες καλύπτοντες φυτά, ἀνθοδοχεῖα κενά, ἀναποδογουρισμένα, ἄλλα τακτοποιημένα μὲ γεράνια, μὲ ἱεροβοτάνας ἐπὶ τῆς θερμῆς καὶ λευκῆς ἄμμου. Ὁ λοιπὸς κήπος ἐκτεινόμενος ὅλος εἰς τὸν ἥλιον εἶχε χωριστὰ δύο ἢ τρία πλατάνια. Ὅπορωφόρα δένδρα κατὰ σειρὰν ἢ παρὰ τὸν τοῖχον ἐξετεινοντο εἰς τὸ ἄπλετον φῶς, ὀλίγον τι ἀπεφυλλισμένα. Ἐπίσης ὑπῆρχον φυτεῖαι φραουλιῶν, πιζελιῶν μὲ μεγάλα παλούκια ὡς στηρίγματα, καὶ εἰς τὸ μέσον ὄλων αὐτῶν εἰς τὰ τάξιν καὶ τὴν ἡρεμίαν ταύτην, ἓνα γεροντάκι μὲ ψάθινο καπέλλο, τὸ ὅποιον περιεφέρετο ὀλημερὲς εἰς τὰς δένδροστοιχίας, ἐπότιζε κατὰ τὰς ὄροσερὰς ὥρας, ἔκοπτεν, ἐκλάδευε τοὺς κλώνους καὶ ἐκαθάριζε τὰς θάμνοστοιχίας.

Τὸ γεροντάκι αὐτὸ δὲν ἐγνώριζε κανέναν εἰς τὸν τόπον. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἀμάξι τοῦ ψωμᾶ, τὸ ὅποιον ἐσταματοῦσεν εἰς ὅλας τὰς θύρας τῆς μόνης ὁδοῦ τοῦ χωρίου, δὲν ἐδέχετό ποτε ἄλλην ἐπίσκεψιν. Κἄποτε διαβάτης τις ἀναζητῶν ἀγρόν τινα εἰς τὸ μέσον κλιτύος, ὅστις εἶνε λίαν εὐφορος καὶ γόνιμος εἰς ὀπώρας, ἐστέκετο σημαίνων ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς ἐπιγραφῆς. Κατ' ἀρχὰς ἡ οἰκία ἔγεινε σιωπηλή. Εἰς τὸ δεύτερον κτύπημα θόρυβος πεδίλων ἐπλησίαζε βραδέως ἐκ τοῦ βάθους τοῦ κήπου καὶ ὁ γέρος ἡμιανοίγων τὴν θύραν τοῦ ἔλεγε μ' ἄγριον ὕφος :

— Τί θέλετε ;

— Ἡ οἰκία πωλεῖται ;

— Μάλιστα, ἀπεκρίνετο τὸ γερόντιον βιαστικά, μάλιστα . . . πωλεῖται, ἀλλὰ σὰς προειδοποιῶ, ὅτι ζητοῦν πολὺ ἀκριθᾶ . . .

Καὶ ἡ χεὶρ τοῦ πρόθυμος νὰ κλείσῃ, ἀμπάρωνε τὴν πόρταν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ σὰς πετοῦσαν ἔξω, τόσῃ ὀργῇν ἐδεικνυον, καὶ ἔμεινε ἐκεῖ, βλέπων ὡς τις δραγόνος τὰς πρασιάς τῶν ὀσπρίων τοῦ καὶ τὴν μικρὰν ἀμμόστρωτον αὐτῆν τοῦ. Καὶ οἱ διοχθᾶται τότε ἐξηκολούθουν τὸν δρόμον των, ἐρωτῶντες ἑαυτοὺς μὲ ποῖον μανιακὸν εἶχον νὰ κάμουν καὶ τί εἶδος τρέλλα ἦτο αὐτή, νὰ δηλώνη τις, ὅτι πωλεῖ τὴν οἰκίαν τοῦ δεικνύων συγχρόνως τόσῃ ἐπιθυμίαν νὰ τὴν κρατήσῃ.

Τὸ μυστήριον αὐτὸ μοῦ διελευκάνθη. Ἡμέραν τινα διερχόμενος πρὸ τῆς μικρᾶς οἰκίας, ἤκουσα ζωηρὰς φωνάς, θόρυβον συζητήσεως.

— Πρέπει νὰ πωληθῇ, παπᾶ, πρέπει νὰ τὴν πωλήσωμεν . . . τὸ ὑπεσχέθητε . . .

Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ γέροντος τρέμυσα ὀλόκληρος :

— Ἀλλά, παιδιὰ μου, τίποτε ἄλλο δὲν ζητῶ παρὰ νὰ τὴν πωλήσω . . . μάλιστα ! Ἄφου ἔβαλα τὸ ἐνοικιαστήριον.

Ἐπληροφορήθην οὕτω, ὅτι οἱ υἱοὶ τοῦ, αἱ νύμφαι τοῦ, μικροὶ ἐμπορικοὶ παρισινόι, τὸν ἠνάγκαζαν νὰ ἐκποιήσῃ τὴν πολυαγαπημένην τοῦ ταύτην γωνίαν. Διὰ τινὰ λόγον ; τὸ ἀγνοῶ. Ὅ,τι ἐφαίνετο πιθανόν, ἦτο, ὅτι ἤρχισαν νὰ βλέπουν, ὅτι τὸ πρᾶγμα τραβοῦσε πολὺ, καὶ ἀπὸ ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν ἤρχοντο καθ' ἐκάστην Κυριακὴν τακτικῶς διὰ νὰ ἐρεθίζουν τὸν δυστυχῆ, νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ὑπόσχεσιν

του. Ἀπὸ τὸν δρόμον ἐν μέσῳ τῆς ἀπολύτου σιγῆς τῆς Κυριακῆς, ὁπότε αὐτὴ ἡ γῆ ἀναπαύεται ἐκ τῆς καλλιεργείας τῆς καὶ τῆς σπορᾶς τῆς καθ' ὅλην τὴν ἐβδομάδα, τὸ ἤκουα καθαρῶς αὐτό. Οἱ μικρέμποροι συνωμίλουν, συνεζήτουν παίζοντες μεταξύ των καὶ ἡ λέξις χρῆμα ἤχει ξηρὰ εἰς τὰς ὀξείας αὐτὰς φωνάς, ὅπως εἰ δίσκι, τοὺς ὁποίους ἔρριπτον ἀγωνιζόμενοι. Τὸ βράδυ ὄλοι ἔφευγον· καὶ τὸ γεροντάκι ἀφ' οὗ ἔκαμνε βήματα τινὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ διὰ νὰ τοὺς ξεπροβοδίση, εἰσήρχετο ὀγλήγωρα καὶ ἐπανεκλείει πλήρες εὐτυχίας τὴν παχεῖαν θύραν του, ἔχων ὀλόκληρον ἐβδομάδα ἀναβολῆς πρὸ αὐτοῦ. Ἐπὶ ὁκτῶ ἡμέρας ἡ οἰκία ἐγένετο πάλιν σιωπηλή. Εἰς τὸν μικρὸν κῆπον φλογιζόμενον παρὰ τοῦ ἡλίου ἤκούετο μόνον τρίζουσα ἡ ἄμμος ἐκ βαρέος βήματος ἢ ἀπὸ τὸ σύρισμα τοῦ δικράνου.

Ἀπὸ ἐβδομάδος εἰς ἐβδομάδα ἐν τούτοις ὁ γέρος ἐπιέζετο, ἐθασανίζετο περισσότερο. Οἱ ἐμπορίσκι μετεχειρίζοντο ὅλα τὰ μέσα. Ἐφερναν μικρὰ παιδιὰ διὰ νὰ τὸν θέλζουν.

— Βλέπεις, παπποῦ, ὅταν θὰ πωληθῇ τὸ σπίτι θὰ ἔρθῃς νὰ καθήσης μαζί μας. Θὰ ἤμαστε τόσον εὐτυχεῖς ὅλοι μαζί . . .

— Καὶ ἐκουβέντιαζαν κρυφὰ εἰς ὅλας τὰς γωνίας, καὶ ἔκαμνον ἀτελειώτους περιπάτους διὰ μέσου τῶν δενδροστοιχιῶν, καὶ ἔκαμνον ὑπολογισμοὺς μεγαλοφώνως. Μίαν φορὰν ἤκουσα μίαν τῶν νεανίδων φωνάζουσαν :

— Ἡ μπαράκα δὲν ἀξίζει μιὰ δραχμὴ. . . πρέπει νὰ τὴν κρημνίσουν.

Ὁ γέρος ἤκουε χωρὶς νὰ λέγῃ τίποτε. Ὁμίλουν περὶ αὐτοῦ ὡς νὰ ἦτο νεκρός, περὶ τῆς οἰκίας του ὡς νὰ εἶχε κατεδαφισθῇ ἡδῆ. Ἐβάδιζε κατακυρωμένους μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, ζητῶν ἐκ συνηθείας κλάδον τινὰ διὰ νὰ τὸν κλαδεύσῃ, καρπὸν τινὰ διὰ νὰ τὸν περιποιηθῇ κατὰ τὴν διαθκασίν του· καὶ ἠσθάνετό τις τὴν ζωὴν του τόσον στερρῶς ἐρριζωμένην εἰς τὴν μικρὰν ταύτην γωνίαν τῆς γῆς, ὥστε δὲν εἶχε ποτὲ τὴν δύναμιν νὰ τὴν ἀποσπᾶσῃ. Ἀληθινὰ ὅ,τι καὶ ἂν τοῦ ἔλεγχαν ἀνέβηκε πάντοτε τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως. Τὸ καλοκαίρι, ὅταν ὠρίμαζον οἱ καρποὶ ἐκεῖνοι, ὀλίγον τι ξυνοί, οἱ ὅποιοι μυρίζουν ὑποξύνως, ὡς ἐκ τῆς ἐποχῆς, τὰ κεράσια, τὰ φραγκοστάφυλλα, ἔλεγεν :

— Ἄς ἀναμείνωμεν τὴν συγκομιδὴν... Κατόπιν θὰ τὸ πωλήσω ἀμέσως.

Ἄλλ' ὅταν ἐπερατοῦτο ἡ συγκομιδὴ, ἐτελείωναν τὰ κεράσια, ἤρχετο ἡ σειρά τῶν ροδακινιῶν, ἔπειτα τῶν σταφυλῶν, καὶ μετὰ τὰ σταφύλια ἤρχοντο τὰ ὠρία ἐκεῖνα μέσπιλα, τὰ ὁποῖα συλλέγονται σχεδὸν ὑπὸ τὴν χιόνα. Τότε ὁ χειμὼν ἐπηκολούθει. Ἡ ἐξοχὴ ἦτο μαύρη, ὁ κῆπος κενός. Οὔτε διαθᾶται, οὔτε ἀγορασταί. Οὔτε οἱ μικρέμποροι ἀκόμη τὴν κυριακὴν. Τρεῖς ὀλόκληροι μῆνες ἀναπαύσεως διὰ τὴν προετοιμασίαν τῆς σπορᾶς, διὰ τὸ κλάδευμα τῶν ὀπωροφόρων δένδρων, ἐνῶ ἡ ἀνωφελὴς ἐπιγραφὴ ἐταλαντεύετο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἀναστρεφόμενη παρὰ τῆς βροχῆς καὶ τοῦ ἀνέμου.

Ἐπὶ τέλους ἀνυπομονοῦντες καὶ πεπεισμένοι, ὅτι ὁ γέρος ἠγωνίζετο διὰ παντὸς τρόπον, ὅπως ἀπομακρύνῃ τοὺς ἀγοραστάς, τὰ τέκνα του ἔλαθον σθεκρὰν ἀπόφασιν. Μία τῶν νυμφῶν του ἐπῆγε καὶ ἐγκατεστάθη παρ' αὐτῷ, μιὰ γυναικοῦλα ἐργαστηρίου, στολιζόμενη πρωί, πρωί, καὶ

ἡ ὁποία εἶχε τὸ χάριεν ὕψος ἐκεῖνο, τὸ πλαστῶς γλυκὺ, τὴν ὑπέριμετρον ἐκείνην ἐρασιμότητα ἀνθρώπων ἐξησηκημένων ἐν τῷ ἐμπορίῳ. Ἦνοιγε διάπλατα τὴν θύραν, ὠμίλει δυνατὰ, ἐμειδία εἰς τοὺς διαβάτας, ὡς νὰ ἔλεγεν:

— Ἐμβάτε . . . κυττάξετε . . . ἡ οἰκία πωλεῖται !

Καμμία ἀναβολὴ διὰ τὸν πτωχὸν γέροντα. Κᾶποτε προσπαθῶν νὰ λησμονήσῃ, ὅτι ἦτο ἐκεῖ, ἀνεσκάλιζε τὰς πράσιās του, τὰς ἔσπερνεν ἐκ νέου, ὡς εἰ ἀνθρώποι εἰ ἐγγὺς τοῦ θανάτου, οὔτινες ἀγαπῶσι νὰ κάμνουν σχέδια, νὰ σκέπτωνται, διὰ ν' ἀπατῶσι τοὺς φόβους των. Ἡ μικρέμπορος διαρκῶς τὸν ἠκολούθει, τὸν ἐβασάνιζε :

— Μπάφ! πρὸς τι, λοιπόν; . . . γιὰ τοὺς ἄλλους, λοιπόν, κοπιᾶζετε τόσο πολὺ;

Δὲν τῆς ἀπεκρίνετο καὶ ἐρόπιπτετο εἰς τὴν ἐργασίαν του μὲ παράξενον ἐπιμονήν. Ν' ἀρήσῃ ἐγκαταλειμμένον τὸν κῆπὸν του, ἦτο ὡς νὰ τὸν ἔχανεν ἐν μέρει ἤδη, ὡς νὰ ἤρχιζεν ἀποχωριζόμενος αὐτοῦ. Καὶ οὕτω καὶ τῶρα αἱ δενδροστοιχίαι δὲν εἶχαν κλωνίον χλόης καὶ αἱ τριανταφυλλιᾶς οὐδ' ἓνα περιττὸν κλώνον.

Ἐν τούτοις οἱ ἀγορασταὶ δὲν παρουσιάζοντο. Ἦτο ἡ ἐποχὴ τοῦ πολέμου καὶ μάτην ἡ γυνὴ ἄρινεν ἀνοικτὴν τὴν θύραν, ἔκαμνε γλυκὰ μάτια πρὸς τοὺς διαβάτας, μετοικησίαι διήρχοντο μόνον, σκόνῃ εἰσῆρχετο. Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἡ κυρία ἐγίνετο πλέον δύσθυμος. Αἱ ὑποθέσεις της εἰς τὸ Παρίσι καθίστων ἀναπόφευκτον τὴν ἀναχώρησίν της. Τὴν ἤκουα νὰ φορτώνῃ διὰ μουφῶν τὸν πενθερόν της, νὰ τοῦ κάμνῃ φρικτὰς σκηνάς, νὰ κτυπᾷ τὰς θύρας. Ὁ γέρος ἔκυπτε τὴν ράχην χωρὶς νὰ μιλᾷ καὶ παρηγορεῖτο βλέπων νὰ ὑψώνωνται τὰ μικρὰ πιζέλια του, καὶ ἡ ἐπιγραφὴ ἔμενε πάντοτε εἰς τὴν ἴδιαν θέσιν: *Πωλεῖται ἡ παροῦσα οἰκία.*

. . . Τὸ ἔτος αὐτὸ ἐπιστρέψας εἰς τὴν ἐξοχὴν εὗρον σὺν τὴν οἰκίαν ἄλλ' οἴμοι! ἡ ἐπιγραφὴ δὲν ἦτο εἰς τὴν πόρταν. Τὸ χαρτὶ εἶχε σχισθῆ, μουχλιασῆ, ἐκρέματο ἀκόμη. Ἐτελείωσεν ἡ οἰκία εἶχε πωληθῆ! Εἰς τὴν θέσιν τοῦ μεγάλου φαιτοῦ πυλῶνος, πράσινη θύρα, νεωστὶ χρωματισμένη, μὲ στρογγύλον ἄνωμα ἠνοίγετο, καὶ διὰ μέσου μικροῦ τινος κηλιδώματος ἐφαίνετο ὁ κῆπος.

Δὲν ἦτο ὁ κῆπος τῶν ὀπωροφόρων δένδρων τῆς ἄλλοτε, ἀλλὰ κυκεῶν ἀστικῶν ἀνθῶνων, πρασιναδῶν, καταρρακτῶν, μεγάλη δὲ τις σφαῖρα μετὰλλινη κρεμαμμένη πρὸ τοῦ ἀναβάθρου τῆς οἰκίας ἀντηνάκλα ὅλην τὴν θέαν ταύτην. Εἰς τὴν σφαῖραν ταύτην αἱ δενδροστοιχίαι ἐφαίνοντο ὡς ταινίαι ἐκ λαμπρῶν ἀνθῶν, ἐπίσης δ' ἀντηνακλῶντο εἰς τὴν σφαῖραν ταύτην δύο παχέαι μορφαί. Ἡ μία τούτων, ἀνῆκεν εἰς τινὰ χονδρὸν κόκκινον μισότριβον, ἀθηδῶρον ἐντελῶς, παχύτατον ἀγρότην, ἡ δὲ ἄλλη εἰς τινὰ τεραστίαν κυρίαν φουσκωμένην, ἥτις ἐφώναζε κραδαίνουσα ἓνα ποτιστήρι :

— Φύτεψα δεκατέσσαρες βαλσαμίνες.

Εἶχον κτίση ἐν πάτωμα, εἶχον ἀνανεώση τὸν φράκτην τοῦ κῆπου καὶ εἰς τὴν ἀνακαλλωπισθεῖσαν ταύτην γωνίαν, μυρίζουσαν ἀκόμη ἀπὸ χρώματτα, ἓνα πιάνο ἔπαιζεν ἀφροντίστως γνωστὰς καντριλλίας καὶ

πόλλας δημοσίων χορῶν. Οἱ σκοποὶ αὐτοὶ τῶν χορῶν, οἵτινες ἀφίνοντο εἰς τὸν δρόμον, καὶ τοὺς ὁποίους ἀκούων τις ἐπνίγετο, συναμιγνύμενοι μὲ τὴν ἄφθονον σκόνην τοῦ Ἰουλίου, ὁ θόρυβος τῶν χονδρῶν ἀνθέων, τῶν χονδρῶν κυριῶν, ἡ ὑπερεκχειλιζούσα ἀγοραία αὕτη εὐθυμία, μοῦ ἔσφιγγον τὴν καρδιά. Ἐσκεπτόμην τὸν ἀτυχῆ γέροντα, ὅστις περιπατοῦσε ἐκεῖ τόσον εὐτυχίας, τόσον ἡσυχίας· καὶ τὸν ἐφαναζόμεν τώρα εἰς τὸ Παρίσι μὲ τὸ ψάθινο καπέλλο του, μὲ τὴν ράχην του γέροντος κηπουροῦ, περιφερόμενον εἰς τὸ βάθος δωματίου τινος ὀπισθεν ἐργαστηρίου, πλήττοντα, συνεσταλμένον, γεμάτον δάκρυα, ἐνῶ ἡ νύμφη του ἐθριάμβευε πρὸ τινος καινουργοῦ τεζακιοῦ, εἰς τὸ ὅποιον ἤχουν τὰ τάληρα τοῦ μικροῦ ἐμπορικοῦ οἴκου.

Μετάφρασις — u

ALPHONSE DAUDET

ΤΑ ΠΛΩΤΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ

(ΣΕΛΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ)

ΜΙΑ ἐκ τῶν μεγαλητέρων ὑπηρεσιῶν τὰς ὁποίας ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία καὶ ἰδίως ἡ τοῦ γυναικειοῦ φύλου, παρέσχεν εἰς τὴν Πατριᾶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἀτυχοῦς μας πολέμου, εἶνε καὶ ἡ σύστασις τῶν πλωτῶν νοσοκομείων, δι' ὧν μετηνέχθησαν ἐνταῦθα οἱ τραυματία.

Καὶ εἶνε τοσοῦτον μάλλον ἀξία γενικῆς ἐπικροτήσεως ἡ ἰδέα αὕτη, καθόσον ἂν μὴ ὑπῆρχον τὰ πλωτὰ νοσοκομεία, οἱ τραυματία στρατιῶται ἤθελον μεταφέρεσθαι ἐνταῦθα, δίκην προβάτων ἐπὶ σφαγῆν, ἢ ἐμπορευμάτων, συσσωρευμένοι ἐπὶ τῶν καταστροφμάτων ἢ ἐντὸς τῶν ἀμπαριῶν, ἀνευ κλίνης καὶ περιθάψεως ἰατρικῆς.

Συνεστήθησαν δύο τοιαῦτα νοσοκομεία, ἐν διὰ τὸν στρατὸν τῆς Θεσσαλίας καὶ ἕτερον διὰ τὸν τῆς Ἠπείρου· ἡ σύστασις τοῦ πλωτοῦ νοσοκομείου Θεσσαλίας ὀφείλεται εἰς τὴν εὐγενῆ πρωτοβουλίαν τῶν κυριῶν *Μαρίας Καραπάνου*, *Ἐλένης Νεγρεπόντη* καὶ *Σοφίας Σχλημαν*, αἵτινες κατέβηλον ἅπαντα τὰ ἔξοδα, τροφῆς, περιθάψεως καὶ πάσης ἄλλης εὐκολίας, τῆς κυβερνήσεως παρασχούσης μόνον τὸ ἀτόμολιον «Θεσσαλία».

Τὸ προσωπικὸν τοῦ νοσοκομείου ἀπηρτίζετο, ἐκ τῶν ἰατρῶν κ.κ. *Χαραμῆ*, *Ψαλτῶφ* καὶ *Ἀργυροπούλου* ἐκ *Σμύρνης*, *Μπαλάνου* καὶ *Μπέλλου*, ἱκανῶν φοιτητῶν, ἰδίως δὲ τῶν κ.κ. *Σπυρ. Λειβαδά* καὶ *Ματθ. Ν. Μακκά* ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους πολυειδῶς ἐργασθέντων, καὶ τῶν εὐγενῶς προσφερθεισῶν ὡς ἀδελφῶν τοῦ ἐλέους, κυριῶν *Φερεντίνου*, *Γεωργαντά*, *Ἰσοαδρόφσκη*, νοσοκόμων καὶ φορέων. Τὴν γενικὴν διεύθυνσιν καὶ ἐφορείαν εἶχεν ἡ εὐγενῆς δέσποινα κυρία *Ἐλένη Νεγρεπόντη* βοηθημένη εἰς τὰ ἔργα αὐτῆς ὑπὸ τῆς κυρίας *Εὐγενίης Νεγρεπόντη*, καὶ τῶν κυριῶν *Μ. Νεγρεπόντη*, *Πύρρου Καραπάνου*, *Ἀλεξάνδρου Καραπάνου*, *Περικλέους Καραπάνου*, *Ἀγαμέμνονος Σχλημαν* καὶ *Ἀλεξάνδρου Μερκάτη*.

Ἡ κ. *Ἐλένη Νεγρεπόντη* ἀκούρατος ἀπὸ πρῶις μέχρι βαθείας νυ-